

WAT NU?

KRISTAN
HIGGINS

Wat nu?

Vertaling Marjet Schumacher

HarperCollins

© 2012 Kristan Higgins
Oorspronkelijke titel: *Somebody to Love*
Vertaling: Marjet Schumacher
Omslagontwerp: Nanja Toebak
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: Wöhrmann BV, Zutphen

ISBN 978 94 027 1580 4
NUR 302
Eerste druk 2016

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van
Harlequin Enterprises Limited
HARLEQUIN en de H & DIAMOND DEVICE zijn handelsmerken van
Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Dit boek is opgedragen aan mijn dochter Flannery,
die mijn schat, mijn vreugde en mijn hartje is.

Hoofdstuk 1

‘En toen trokken de zes Rijdende Reddertjes – Golly, Polly, Molly, Ike, Mike en Spike – voor de allerlaatste keer hun magische rolschaatsen uit. Hun werk op aarde zat erop. Ze hadden hun prachtige, flonkerende engelen-vleugels verdiend en mochten voortaan in de hemel blijven. Voor eeuwig en altijd. Einde.’

Parker Harrington Welles onderdrukte haar braakneigingen, deed het boek dicht en probeerde niet te fantaseren dat ze de fictieve engeltjes smoorde, al zou ze daar nog zo van hebben genoten.

Vermoord ons niet, Parker, piepten de denkbeeldige stemmetjes in haar hoofd op heliumschrille toon.

Ik kan jullie niet vermoorden. Jullie zijn onsterfelijk. Jammer genoeg.

Het was een van de gigantische nadelen van het schrijven van de serie: de kleine ettertjes praatten tegen haar. Nog een ander nadeel: Parker praatte terug.

Zeven of acht kleine vingertjes schoten de lucht in.

‘Schrijf alstublieft nog meer boeken over de Rijdende Reddertjes, Miss Welles.’

Ik neem nog liever een bad in mijn eigen bloed, dacht Parker. ‘Nee, liefje, de Rijdende Reddertjes zijn nu in de hemel,’ antwoordde ze. ‘Dit is het laatste boek in de serie. Maar jullie kunnen ze deze zomer in een film zien, niet vergeten.’

Vandaag, hier in de kleuterklas van haar zoon, was ze officieel klaar met de Rijdende Reddertjes, een boekenreeks die zo misselijkmakend zoet was dat Het fluwelen konijn daarbij vergeleken wel een hoofdstuk leek uit Sin City. Hoewel de boeken Parker tamelijk beroemd hadden gemaakt in de wereld van de kinderliteratuur – ze waren vertaald in zestien talen en de oplage ervan liep in de miljarden – viel er niet te ontkomen aan het feit dat de auteur ze haatte.

Haten is zo’n lelijk woord, Parker! Werkelijk, ze leken wel een Cartoon

Network-versie van een Grieks koor, zoals ze altijd in haar hoofd opdoken met ongevraagd advies.

‘Hebt u Harry Potter geschreven?’ was de volgende vraag, afkomstig van Nicky’s vriendinnetje Caitlin dit keer.

‘Nee, jammer genoeg niet, lieverd. Maar ik vind die boeken wel fantastisch, en jij?’

‘Soms krijg ik de warme snoezels, net als de Rijdende Reddertjes,’ zei Mariah.

Parkers maaginhoud kwam bijna naar boven. Had zij die term serieus verzonnen? Was ze toen dronken geweest?

‘Bent u rijk?’ vroeg Henry Sloane.

‘Tja,’ antwoordde Parker. ‘Als je wilt weten of ik veel verdien als auteur, is het antwoord nee. Al het geld dat ik voor de Rijdende Reddertjes krijg, gaat naar een goed doel dat Save the Children heet.’

‘Dat is voor kinderen die niet genoeg te eten hebben,’ zei Nicky trots.

Parker glimlachte naar haar zoon. Het was het enige goede aan de boekenreeks. Parker had het geld niet nodig, dus meteen vanaf het begin had ze alle opbrengsten gedoneerd aan het goede doel, hetgeen iets van haar misselijkheid wegnam.

‘Maar u woont in een landhuis,’ verkondigde Will Michalski stellig. ‘Ik ben er geweest. U hebt negenentwintig badkamers.’

‘Klopt,’ zei ze, en er flitste even een onbehaaglijk gevoel door haar heen.

‘Het is een landhuis. Het is een kasteel! Als ik later groot ben, wil ik daar wonen!’

‘Gaat u nog een ander boek schrijven?’ vroeg Amelia.

Uitstekende vraag. Parker was dan misschien niet zo dol op de Rijdende Reddertjes, maar ze schudde de nieuwe ideeën niet bepaald uit haar mouw. ‘Ik hoop van wel.’

‘Waar gaat het over?’

‘Eh, dat weet ik nog niet precies. Maar ik laat het jullie weten, oké? Nog meer vragen? Ja, Ben?’

Na nog een halfuur, toen de vragen niet verder meer kwamen dan welke kleur vleugels Golly zou moeten hebben, greep de juf eindelijk in.

‘Miss Welles moet er vast weer vandoor,’ zei ze. ‘Kinderen, zeggen jullie even dank u wel tegen Nicky’s moeder?’

‘Dank u wel, Nicky’s moeder!’ zeiden de kinderen in koor, om haar vervolgens te bestormen en haar benen te omklemmen, de beloning voor het voorlezen van De Rijdende Reddertjes krijgen hun halo.

‘Ga ik dit weekend naar papa?’ vroeg Nicky toen ze naar de auto liepen.

‘Zeker weten,’ antwoordde Parker. Ze streelde het donkere haar van haar zoontje. Ethans weekend stond verschrikkelijk snel weer voor de deur, leek het. Ze gaf haar zoon een kus en boog zich toen voorover om hem vast te zetten in zijn autostoeltje.

‘Ik kan het zelf,’ zei Nicky.

‘Tuurlijk. Sorry, moppie.’ Ze ging achter het stuur zitten en startte de auto.

Een weekend alleen. Parker probeerde niet te zuchten. Ze moest echt een ander idee voor een serie verzinnen. De Rijdende Reddertjes waren ontstaan als een soort geintje, oké, maar ze waren de afgelopen zes jaar wel haar baan geweest. Afgezien van staren naar een leeg computerscherm en misschien een film met Gerard Butler kijken – of drie – had ze geen plannen.

‘Jij moet ook komen logeren,’ opperde Nicky, min of meer haar gedachten lezend. ‘Dan kunnen we popcorn eten. Lucy zei dat ze een taart voor me gaat bakken.’

‘Die vrouw kan bakken, dat is een ding dat zeker is,’ zei Parker. ‘Wat voor taart?’

‘Mijn lievelingstaart. Met glazuur en kokos. Ik mag zeven stukken, zei ze.’

‘Is dat zo, Nicky?’ Parker trok een wenkbrauw op. Haar ventje nam het de laatste tijd niet zo nauw met de waarheid.

‘Volgens mij wel. Misschien zei ze vijf. Maar in elk geval heel veel.’

Nicky kwebbelde verder over de pleziertjes die hem te wachten stonden in het weekend: taart eten; varen in Ethans boot; nog meer taart eten; slapen met Dikke Mikey, de kat van Lucy en Ethan; misschien wel in bad met Dikke Mikey; midden in de nacht taart eten; en de piratengrot vinden waarvan werd beweerd dat Mackerly, Rhode Island, die rijk was. Net als zijn oma’s was Nicky een geboren klets-kous.

Toen ze Ocean View Drive op reden, fronste Parker even. De opmerking van de kleuter over wonen in een landhuis lag gevoelig. Ze overwoog al een tijdje om te verhuizen, bezorgd als ze was bij de gedachte dat Nicky zou doorgaan voor een rijkeluiszootje. Het had haar nooit iets gebracht; veel mensen vonden het moeilijk om verder te kijken dan het trustfonds. Grayhurst was echter al vier generaties lang in haar familie, gebouwd door haar betovergrootvader rond de eeuwwisseling, en hoewel zij was opgegroeid in New York, was Parker permanent naar Mackerly verhuisd nadat ze zwanger was geraakt. Ze had veel fijne herinneringen aan de zomers uit haar jeugd – theekransjes met haar drie nichtjes, leren zeilen met haar vader. Ethan woonde ook in Mackerly, en ze had gewild dat Nicky zou opgroeien met zijn beide ouders in de buurt, al waren ze nooit getrouwd geweest. Maar met z'n tweetjes wonen in een landhuis waarvan ze in feite slechts een paar kamers gebruikten... dat voelde niet goed.

Het was wel een schitterend huis, dacht ze bij zichzelf toen ze de oprijlaan op reden. Afgetekend tegen het oogverblindende blauw van een juni-hemel en badend in het gouden licht van de namiddagzon, zag het grijze stenen gebouw eruit als een deftige dame die tevreden uitkeek over de talloze hectares met onberispelijke gazons, bloembedden en oude bomen. Griezellig gigantisch, maar schitterend.

Ethan en Lucy, Parkers beste vrienden, waren er al. Ze zaten hand in hand op het brede bordes dat van de oprijlaan naar de enorme entree voerde. Ethan sprong op om haar portier open te doen toen ze de auto parkeerde.

'Papa!' riep Nicky, uit de auto klauterend.

'Hoe is het met mijn ventje?' vroeg Ethan, en met een zwaai tilde hij hem op.

'Zo,' zei Lucy. 'Zijn felicitaties op zijn plaats?'

'Ik ben officieel klaar met de Rijdende Reddertjes. Hoezee.'

'Goed gedaan, Parks,' zei Ethan, een kus op Nicky's wang drukkend. 'Ben je trots op mama, Nick?'

'Jep. Wat hebben we voor lekkers? Krijg ik taart?'

'Taart krijg je pas na het avondeten,' zei Lucy. 'Tenzij je vader anders beslist.'

‘Beslis anders, pap!’ commandeerde Nicky, alvast vooruitdravend.

‘Parker, heb jij plannen voor vanavond?’ vroeg Lucy. ‘Ik vind dat de mannen wel wat tijd met z’n tweetjes mogen hebben, dan kunnen wij een meidenavond houden.’

Gered! ‘Dat zou ik te gek vinden! We kunnen een fles wijn van mijn vader opendrekken en de hele avond roddelen over Ethans tekortkomingen.’

Lucy reikte naar zijn hand. ‘Ik word stapelgek van hem. Trouwen was een enorme vergissing.’

‘Godallemachtig, het lijkt wel alsof je mijn gedachten kunt lezen,’ zei Ethan. ‘Zal ik een advocaat bellen?’

Grijnzend keken ze elkaar aan.

‘Jongens, ik heb net gegeten, oké?’ Parker trok een wenkbrauw op. Er schoot een piepklein vleugje jaloezie door haar heen. Lucy en Ethan waren dolverliefd, en jazeker, Ethan was de vader van Parkers kind. Het was niet zo ziek als het klonk. Of misschien wel, maar wilde Parker het niet weten.

‘We hebben het schema voor de reis bij ons,’ zei Ethan, die bleef staan om de dames voor te laten gaan. ‘Ik dacht dat je daar wel een kopie van zou willen hebben.’

‘Super!’ zei Parker resoluut. ‘Ik ben razend benieuwd.’

Haar vrienden waren in februari getrouwd, maar ze waren nog niet op huwelijksreis geweest. In plaats daarvan zouden ze met Nicky naar Californië gaan zodra de zomervakantie begon. San Francisco, Muir Woods, Yosemite. Daarna zou Ethan het druk krijgen met de heropening van zijn restaurant, dus de timing was perfect.

Het enige probleem was dat het voor een periode van drie weken zou zijn.

Drie weken zonder haar ventje.

‘Papa!’ Nicky kwam teruggierend en greep zijn vaders hand. ‘Je moet naar mijn kamer komen kijken! Ik heb hem gister opgeruimd. Dat moest van mama. Ze zei dat het een stal was. Waar varkens wonen. Ik heb het hoofd van Darth Vader gevonden!’ Hij sleepte zijn vader mee de monumentale, gebogen trap op.

Parker en Lucy liepen door naar de keuken, Parkers favoriete plek in het hele huis.

‘Ik heb versterkende middelen voor ons meegebracht,’ zei Lucy, een zakje ophoudend. ‘Wittechocoladekoekjes met macadamia’s.’

‘Ga weg, satan.’ Ze pakte een koekje uit de zak – ja hoor, nog warm! – en nam een hap. Zalig. ‘Weet je dat ik sinds vorig jaar ruim vijf kilo ben aangekomen? Je wordt vijfendertig, en b́am, alles wat je als twintiger hebt gegeten, blijft in één keer aan je kont hangen.’ Parker trok een wenkbrauw op toen Lucy lachte. ‘Je zult het nog wel zien.’

‘Ik zie het nu al,’ zei haar vriendin. ‘Dus? Je hebt nu maat achtendertig? Afgrijselijk, echt afgrijselijk.’

‘O, ik ben al een tijdje veertig plus, hoor. Daar moesten we het maar niet meer over hebben.’

‘Precies,’ zei Lucy.

Het huwelijk deed Lucy goed, dacht Parker bij zichzelf. Lucy had het niet makkelijk gehad; ze was jaren geleden weduwe geworden, nog vóór haar eerste huwelijksverjaardag. Jimmy, haar man, was de oudere broer van Ethan geweest; Ethan en Lucy waren studievrienden geweest; het gedeelde verlies had hen nader tot elkaar gebracht. Ongeveer zes jaar na de dood van Jimmy hadden Ethan en Lucy eindelijk een relatie gekregen.

En ergens tussendoor, lang voordat Ethan en Lucy iets met elkaar kregen, had hij een maand of twee iets met Parker gehad. Op papier was de man fantastisch geweest, op één klein detail na: hij was verliefd op Lucy. Parker had het altijd grappig gevonden dat niet meer mensen het hadden gezien. Ze verbrak de relatie met hem – dat was niet zo vreselijk moeilijk geweest: ze waren sowieso meer maatjes dan iets anders – en vervolgens was ze er zes weken later achter gekomen dat ze zwanger was. Ze hadden de zorg voor Nicky van het begin af aan gedeeld.

Ze pakte nog een koekje uit de zak en at het op. ‘Mozes kriebel, deze zijn lekker. Je moet me slaan als ik er nog eentje neem. Waar is het reisschema? Het is toch wel met kleuren gecodeerd, hè? Zeg me dat het met kleuren gecodeerd is.’

‘Natuurlijk is het dat,’ zei Lucy, een spreadsheet van drie pagina’s openvouwend.

‘Dus jullie zijn drie dagen in San Francisco?’

‘Vier.’ Lucy wees. ‘Zie je wel? San Francisco is roze.’

‘O ja.’ Parker boog zich over het papier, dankbaar voor Lucy’s organisatietalent. Ze zou van minuut tot minuut weten waar haar zoon was.

Ethan kwam de keuken binnen en nam een koekje. ‘Parker, wat zijn jouw plannen in de tijd dat wij er niet zijn?’ vroeg hij. ‘Heb je iets op het programma staan?’

‘O, misschien ga ik wat oude vrienden opzoeken in Nantucket. De stad in. Misschien bij mijn moeder langs. Van die dingen.’ Ze pakte nog een koekje.

De waarheid was dat ze geen echte plannen had gemaakt. Het idee dat haar zoon ruim zesduizend kilometer ver weg zou zijn, maakte dat ze op het vliegveld wilde slapen voor het geval er iets misging. Er gaat niets mis, verzekerden de Rijdende Reddertjes haar. Lucy en Ethan zijn super! Bovendien zal het goed zijn voor Nicky om een gezonde relatie tussen volwassenen van dichtbij te zien!

Kop dicht, jullie, dacht Parker. Oké, ze had sinds Ethan geen relatie meer gehad. Oké, ze had in vijf jaar tijd nog geen tweede afspraakje met iemand gehad. Nou en? Ze trok toch alleen maar mannen aan die emotioneel niet beschikbaar waren. Getrouwde mannen, verloofde mannen, sociopaten, dat slag. Dan maar beter helemaal niet daten. Het feit dat ze heel veel tijd had doorgebracht met dramaserieën kijken en Ben & Jerry’s eten, moest niet worden geïnterpreteerd als jaloezie. Het was meer het opvullen van een leegte.

Een leegte die nu drie weken lang ononderbroken zou zijn.

Toen Ethan het vakantieplan in maart voor het eerst had ontvouwd, had het een fantastisch idee geleken... Parker, helemaal alleen, vrij om te doen wat ze wilde – slapen tot na vijf uur in de ochtend, bijvoorbeeld. Nicky was net een haan. Dat ongrijpbare idee voor een nieuwe boekenserie vinden. Het feit dat Parker geboren was met een trustfonds betekende nog niet dat ze van winkelen haar carrière wilde maken.

Maar terwijl de lente vorderde, deed zij niets. Stel nou dat er iets gebeurde met Ethans restaurant en de reis geannuleerd moest worden? Stel nou dat ze een idee kreeg voor een nieuwe boekenserie en ze gegrepen werd door schrijfkoofts, zoals ze andere auteurs had horen beschrijven? Ze kon waarschijnlijk maar beter thuisblijven voor het geval er iets tussen kwam.

Er kwam niets tussen. En nu, met nog maar tien dagen te gaan, leek de tijd voor haar op te doemen als een zwart gat. Ze had niet eens de Rijdende Reddertjes om haar bezig te houden, en het feit dat zelfs dat een piepklein beetje pijn deed, was diep verontrustend.

‘Ik was verstoppt! Niemand heeft me gevonden! Ik heb gewonnen van jullie allemaal.’ Nicky kwam de keuken binnenstuiven met Olifant, zijn favoriete knuffelbeest.

‘Nicky, je kunt je niet verstoppen zonder dat je het tegen ons hebt gezegd, weet je nog?’ zei Parker. ‘Anders is het geen spel.’

‘Maar ik win altijd,’ merkte haar zoon op.

‘Daar zit wat in,’ zei Lucy.

Parker grinnikte en ging op haar knieën zitten. ‘Geef me een kus, meneertje. Ik hou van je.’

‘Ik ook van jou. Dag, mam! Dag, Lucy!’ Hij stooft de keuken uit.

‘Dat is mijn teken. Ik ga ervandoor, dames. Veel plezier vanavond.’ Ethan gaf Parker een kus op haar wang en liep de hal in met Lucy – om haar daar iets hartstochtelijker gedag te kussen, vermoedde Parker.

Heel even vroeg ze zich af of Lucy hier was uit... nou ja... medelijden. Ooit waren Ethan en Lucy en zij drie vrijgezelle vrienden geweest. Nu waren ze niet meer met z’n drieën, maar met twee plus één.

Dus? Zorg dat je een vriendje krijgt, adviseerde Golly. Sinds de publicatie van het laatste deel van de reeks had Parker het gevoel dat de Rijdende Reddertjes ouder werden in haar verbeelding. In de boeken werden ze geschetst als een jaar of acht, maar Golly was al aan het experimenteren met mascara.

‘Tuurlijk. Een vriendje,’ antwoordde Parker. ‘Dat kan ik missen als kiespijn.’

Ze liep de trap af naar haar vaders geliefde wijnkelder, compleet met stenen proefkamer – met open haard en alles. Duizenden en duizenden flessen, inclusief de fles Château Lafite die van Thomas Jefferson zou zijn geweest. Of niet. Harry was nogal een fantast.

Ze had haar vader al een tijdje niet gezien; de laatste keer was toen hij hier een wijnproefdiner had gehouden met een paar hielenlikkers uit Wall Street, zijn immer aanwezige persoonlijke advocaat, en een Kennedy-telg

die graag herkozen wilde worden. Zij had orders gekregen om met Nicky naar beneden te komen zodat hij kon worden voorgesteld, en hem vervolgens weer mee naar boven te nemen. En boven te blijven met hem. Niet dat ze beneden zou zijn gebleven als het haar was gevraagd. Maar het was haar niet gevraagd.

Kijk. Hier had je die lekkere *Domaine de la Romanée-Conti* uit 1994 waar Harry over had gepocht. Achtduizend dollar per fles, veel minder dan die uit 1996. Harry zou het vast niet erg vinden als zijn enige kind en haar beste vriendin die opdronken, toch? Hij had er toch een hele kist van. Ze zou niet aan Lucy vertellen hoeveel hij kostte. Lucy was een beetje bang voor Harry. Dat waren de meeste mensen.

Parker ging weer naar boven, trok de wijn open en liet hem even ademen; ze pakte wat geitenkaas en druiven, wat van die kruimelige crackers. Het was echt fantastisch dat Lucy had besloten om een meidenavond te houden. Misschien wel een beetje te fantastisch. Je moet die lege uren toch ergens mee zien te vullen, zei Spike.

‘Stil,’ zei Parker. ‘Jij bent dood voor mij. Ga weg. Vlieg naar de hemel.’ Ze schonk twee glazen wijn in en legde de kaas op een plankje.

‘Tegen wie sta je te praten?’ vroeg Lucy toen ze de keuken weer binnenkwam.

‘Spike.’

‘O jee. Oké, luister. Die boeken waren, eh... onderhoudend. En ze hebben voor een heleboel kinderen heel veel goeds gedaan. Op de *Rijdende Reddertjes*.’ Lucy klonk met haar glas tegen dat van Parker.

‘Mogen ze rusten in vrede,’ zei Parker, een flinke slok wijn nemend.

Zes jaar geleden had Parker in het kantoor gezeten van een studiegenoot van Harvard en voor de zevenenvijftigste keer te horen gekregen dat Mickey de brandweerwagen, het kinderverhaal dat ze had geschreven, niet goed genoeg was.

‘Het spijt me, Parker,’ had George gezegd. ‘Het is een beetje afgezaagd.’

Afgezaagd? Mickey was fantastisch! En werkelijk, wat was dat voor onzin? Ze had een dubbele Harvard-titel: Engels en ethiek. Van haar jaargenoten leek zo’n beetje de helft romans te schrijven Parker had zesenvijftig afwijzingen op haar naam, nu dus zevenenvijftig. Mickey was een en al op-

rechtheid en positieve boodschappen – nuttig zijn, betrokkenheid tonen, moed en tweede kansen. Er werd zoveel bagger gepubliceerd dat het moeilijk was om niet verbitterd te zijn.

‘Heb je nog iets anders?’ vroeg George, en hij wierp een steelse blik op zijn horloge.

‘Jazeker,’ zei Parker. ‘Wat dacht je hiervan: een groepje kind-engelen wordt naar de aarde gestuurd om kinderen te leren over God. Ja? Maar ze hebben hun vleugels nog niet verdiend, dus ze rijden rond op rolschaatsen – het zijn de Rijdende Reddertjes. Vind je het wat? Ze eten alleen maar engeltjescake en ze wonen in een boomhut die Eden heet, en overal waar een menskind een moeilijk moreel besluit moet nemen, duiken de Rijdende Reddertjes op om te preken.’ Ze rolde met haar ogen. ‘Het is een kruising tussen Het kreupele lammetje, De boefjes en De exorcist.’ Ze zuchtte en stond op. ‘Nou, bedankt voor je tijd, George. Fijn om je weer eens te zien.’

‘Wacht even,’ zei hij.

Een week later had ze een aanbod en een contract gekregen, en ze was samen met Suze, haar oude kamergenootje van Miss Porter’s School, naar Grayhurst gegaan om het te vieren, alles te eten wat Harry’s kok maar voor hen wilde koken, te zwemmen in het inpandige zwembad en te lachen om de ironie van het leven. Op de tweede avond waren ze naar Lenny’s gegaan, de plaatselijke kroeg, en daar was Ethan Mirabelli, die met hen allebei had geflirt, ondanks het feit dat Suze lesbisch was en de bouw had van een profworstelaar. Toen Ethan om Parkers telefoonnummer had gevraagd, had Suze haar een harde elleboogstoot in de ribben gegeven, Suzes manier om haar goedkeuring te laten blijken. De rest was geschiedenis, zoals dat heet.

Parker en Lucy namen hun lekkernijen mee naar de voorkamer, waar ze zich vrolijk maakten over de neiging van Lucy’s schoonouders om onaangekondigd langs te komen op bepaalde intieme momenten. ‘Het lijkt wel alsof ze het weten,’ zei Lucy. ‘Eerlijk waar, soms denk ik weleens dat ze af luisterapparatuur hebben geïnstalleerd in ons appartement.’

‘Zou kunnen,’ zei Parker instemmend. Haar telefoon ging, en ze wierp een blik op het scherm. ‘O, over lastige ouders gesproken: het is mijn moeder. Ik durf te wedden dat ze een man voor me heeft gevonden.’

‘Jippie! Zet haar op de luidspreker, dan kan ik meeluisteren!’ Lucy klapte als een klein kind in haar handen.

Parker nam op. ‘Hoi, mam.’

‘Lieverd, ik heb iemand voor je!’ riep Althea Harrington Welles etc. etc. zangerig.

Parker trok een gezicht naar Lucy. ‘Hoera! Laat de kennismaking maar zitten – je kunt meteen beginnen met het organiseren van de bruiloft.’

‘Sarcasme is de laagste vorm van humor, wist je dat? Hoe dan ook, hij heet... o, nou ja, dat weet ik niet meer. Maar zijn achternaam is Gorman, als in senator Gorman uit Virginia. Zijn vader. Die aanklacht is trouwens ingetrokken. Vind je het niet spannend, liefje? Ik zit te denken aan de Caucus Room voor jullie verlovingsfeest, de National Cathedral voor de bruiloft, receptie bij de senator thuis in de Chesapeakebaai. Schitterend is het daar. Ik heb het opgezocht op Google Earth.’

‘Zeg maar wanneer ik moet komen opdraven in mijn witte slagroomtaartjurk.’

‘Mag ik erebruidsmeisje zijn?’ fluisterde Lucy.

‘Zeker weten. Mam, Lucy is hier ook.’

‘Lucy?’

‘Mijn beste vriendin?’

‘Dat is me bekend, schat. Hallo, liefje.’

‘Hallo, Mrs... eh... Althea,’ zei Lucy.

‘Lucy, misschien kun jij ervoor zorgen dat ze dit serieus neemt. Ze is zo geobsedeerd door dat kind, ze heeft helemaal niet in de gaten dat ze oud begint te worden! Serieus, mijn enige dochter, nooit getrouwd.’

‘Het is verschrikkelijk,’ beaamde Lucy grijnzend. ‘Ik heb geprobeerd haar te koppelen aan mijn stomme assistent in de bakkerij, maar tegen hem heeft ze ook nee gezegd.’

‘Ik zou liever daten met Jorge dan met de zoon van een senator,’ zei Parker. ‘Zijn tatoeages zijn te gek. Die ene van die kruisiging? Zo levensrecht.’

‘Prima. Drijf maar de spot met me, meiden. O, hebben jullie mijn Facebookpagina gezien? Ik doe auditie voor Real Housewives hier. Maury vindt het een fantastisch idee.’

Parker trok een gezicht alsof ze schreeuwde en zei toen: ‘Dat is te gek, mam. Dus denk je dat je volgende maand misschien op bezoek komt?’

‘Ik weet het nog niet. Maury heeft dan iets. Hoe is het met Nicky?’

‘Hij mist je,’ zei Parker, de schuldgevoelkaart spelend.

‘Nou, geef die knappe jongen een kus van me, oké? En serieus, liefje, denk na over de Gorman-telg. Ik vind het een akelig idee dat je daar zit in dat afzichtelijke oude huis, moederziel alleen met enkel je peuter.’

‘Hij is vijfeneenhalf, mam.’

‘O. Nou ja, wanneer is een kind dan geen peuter meer? Ach, dat doet er niet toe. Wat ertoe doet, is... Oeps! Maury belt. Kusjes voor mijn kleinzoon! Het was goed om je stem te horen, Lisa. Dag, Parker! Ik spreek je gauw!’

‘Dag, mam.’ Parker zuchtte. ‘Wil je wijn, Lisa?’

Lucy lachte. ‘Ik mag je moeder wel.’

‘Ik zou haar graag vaker zien, dat is een ding dat zeker is,’ mopperde Parker.

Net toen ze hun eerste glas wijn ophadden en zaten te debatteren over de vraag of ze de Old Spice-man of toch Ryan Gosling zouden googelen, hoorden ze het knerpen van banden op de kiezelstenen van de lange oprijlaan. ‘Denk je dat Nicky iets vergeten is?’ vroeg Lucy. Ze liep naar het raam en duwde de zijden vitrage opzij. ‘Iew! Het is je vader. Met zijn gevolg.’

‘O, hel en verdoemenis. Hebben we nog tijd om ons te verstoppen?’

‘Ik denk dat ik me mag verstoppen,’ zei Lucy. ‘Jij moet waarschijnlijk gedag gaan zeggen.’

‘Waag het niet om de benen te nemen,’ commandeerde Parker.

Er schoot een siddering van nervositeit door haar heen – haar standaardreactie op vadertjelijef. Bijna automatisch streek ze haar haar glad en wierp een blik op haar kleding. Aangezien ze op Nicky’s school was geweest als Parker Welles, in plaats van als Nicky’s moeder, had ze zich een beetje opgedoft... beige zijden shirt, ivorekleurige kokerrok, de fantastische luipaardprintschoenen. Mooi zo. Een harnasje.

Ze ging naast Lucy bij het raam staan en keek naar buiten. De chauffeur van de limousine deed het achterportier open en Harry Welles stapte naar buiten in het zonlicht, op de voet gevolgd door Ding Eén en Ding Twee, zijn volgelingen.

Technisch gezien was Grayhurst Harry Welles' huis, al woonde hij in een strak en steriel appartement met twee verdiepingen in Manhattans East Side. Hij kwam enkel naar Rhode Island wanneer hij cliënten wilde imponeren of een familie-evenement niet kon vermijden. Hij was de derde generatie aan het roer van Welles Financial, ooit een conservatief financieel-dienstverleningsbedrijf, dat door Harry was getransformeerd tot het soort Wall Streetspeler waartegen vaak werd gedemonstreerd door studenten en onderwijsvakbonden. Hij reisde nooit alleen – slaafse volgelingen als Ding Eén en Ding Twee behoorden tot Harry's standaarduitrusting.

De drie mannen liepen het pad op en vervolgens het huis binnen, Ding Eén en Ding Twee op eerbiedwaardige afstand achter hem aan drementelend als de gecastreerde vrouwenoppassers in een harem.

Haar vader nam haar vluchtig van top tot teen op, zonder te glimlachen.

'Hallo, Harry,' zei ze vriendelijk. 'Alles goed met jou?'

'Parker. Ik ben blij dat je thuis bent.' Haar vader wierp een blik op haar vriendin. 'Lucy.'

'Hallo, Mr. Welles. Goed u te zien.'

Harry haalde diep en afkeurend adem – nou ja, het leek afkeurend. 'Ik moet iets met je bespreken, Parker. Is Nicky thuis?'

'Die is dit weekend bij zijn vader. Maar ik kan hem wel even gaan halen.' Haar stem had die irritante, hoopvolle ondertoon. Als je mij niet leuk vindt, vind dan op zijn minst mijn kind leuk, pap.

'Nee, beter zo. We moeten wat familie zaken bespreken.' Hij keek nadrukkelijk naar Lucy, die poeslief glimlachte en geen vin verroerde, de schat. Harry's blik gleed weer naar Parker. 'Hoe is het met Apollo?'

'Die leeft nog steeds.'

'Mooi zo.' Nu ze de beleefdheden hadden afgehandeld, beende hij de gang in. 'Kom maar even mee naar mijn werkkamer, alsjeblieft,' voegde hij eraan toe zonder achterom te kijken.

'Miss Welles, uw vader zou graag willen dat u met hem meekomt naar de werkkamer,' zei Ding Twee plechtig. De man had een lange en betekenisloze titel bij Welles Financial, maar voor zover Parker kon beoordelen, had hij de taak om haar vaders woorden te herhalen en hem af en toe be-

wonderend op zijn rug te slaan. Hij stemde zijn passen af op die van Harry, op zes of zeven stappen afstand.

‘Parker. Altijd fijn om jou te zien.’

En dan had je nog Ding Eén.

Het was zijn gebruikelijke tekst, meestal uitgesproken in combinatie met een opgetrokken wenkbrauw en een grijns, en ze vond het verschrikkelijk. Oké, Ding Eén was aantrekkelijk – Harry zou nooit een lelijke werknemer in dienst nemen. Die jukbeenderen en dat perfecte kapsel en de quasiverveelde uitstraling... oké, oké, hij was sexy. Maar hij wist het, en dat maakte hem aanzienlijk minder aantrekkelijk, en dat zinnetje – *Parker, altijd fijn om jou te zien* – jakkes. Als je daar nog bij optelde dat hij een Harry-in-wording was, werd zijn aantrekkingskracht tot nul gereduceerd.

Ding Eén werkte niet voor Welles Financial. Hij was Harry’s persoonlijke advocaat en had een paar jaar geleden de oorspronkelijke Ding Eén vervangen – en waarom zou je een prima bijnaam veranderen? Hij woonde ergens in Rhode Island en deed dingen als... Nou ja, dat wist Parker niet precies. Af en toe moest ze een papier ondertekenen dat hij kwam langsbrengen. Afgezien daarvan leek hij tamelijk nutteloos, glad, zelfingenomen en zo geobsedeerd bezig haar vaders hielen te likken dat ze zich afvroeg of hij nog wel kon zien waar hij liep.

‘Ding Eén,’ mompelde ze met een koninklijk knikje. De opleiding aan Miss Porter’s had haar vruchten afgeworpen.

‘De naam is James – je schijnt het maar niet te kunnen onthouden. Ik luister ook naar Mr. Cahill.’

‘Ding Eén past zoveel beter bij je.’

Hij schonk haar een sardonische blik en wendde zich toen tot haar vriendin. ‘Hallo, Lucy,’ zei hij. Hij had haar een paar keer ontmoet bij Nicky-gerelateerde evenementen – god verhoede dat Harry alleen kwam. ‘Gefeliciteerd met je huwelijk.’

‘O, dank je wel,’ zei Lucy, ietwat verbaasd dat hij het wist.

Het verbaasde Parker niets. Harry was niet bepaald een liefhebbende grootvader, maar hij hield bij wat er in Nicky’s leven speelde. Of hij liet het wellicht door zijn mensen bijhouden.

‘Na u, dames,’ zei hij. Hij keek ernstig.

Parker was gewend om hem te zien in zijn rol van gladjanus, haar vaders hielen likkend, links en rechts stroop smerend. Ze had een beetje een onrustig voor gevoel. Er was iets... niet goed.

Terwijl ze door de gang liepen, wreef Parker over het puntje van haar oor. Het jeukte. Stresseczeem, waarschijnlijk, opgewekt door vaderlief.

Harry werkte nooit in de werkkamer. Voor zover Parker wist, gebruikte hij hem alleen maar om zijn collega's te imponeren en te intimideren. De ruimte was overigens schitterend, gevuld met eerste drukken, tiffanyramen, een hypermoderne humidior, en een bureau zo groot als een biljart. Harry zat inmiddels op zijn leren stoel. Zijn dikke grijze haar was perfect geknipt, zijn kostuum een Armani, zijn ogen koel. Om haar vaders arm gewikkeld zat Apollo, zijn huisdier: een koningspython.

Precies. Je huisdier vertelt wie je bent, nietwaar? Apollo was misschien één meter twintig lang – Parker keek liever niet naar hem, aangezien ze stevig de griezels van hem kreeg. Nicky, daarentegen... Alsof wonen in een landhuis nog niet cool genoeg was, maakte hij graag indruk op zijn vrienden met Apollo, wiens glazen verblijf, dat moest gezegd worden, altijd op slot zat. Een python wilde je liever niet los door het huis laten glibberen, echt niet. De tuinman had de taak om hem eten te geven en zijn verblijf te verschonen.

‘Het is zó Dr. Evil,’ fluisterde Lucy, en ze gaf een kneepje in Parkers hand. Ze liep naar een van de brede, gestoffeerde vensterbanken en nestelde zich daar, dichtbij maar op een afstandje.

‘Zo, Harry,’ zei Parker, en haar nervositeit laaide weer op. Ze ging in een van de drie leren stoelen voor zijn bureau zitten. Ding Eén en Ding Twee stonden terzijde van het bureau, als soldaten bij een begrafenis. ‘Hoe is het ermee? Blijf je het hele weekend?’

‘Nee. En het is weleens beter geweest. Heeft mijn kleinzoon bijna zomervakantie?’

‘Ja. En dan gaat hij naar Californië met zijn vader en Lucy.’

Harry keek even naar Lucy. ‘Goed om te horen.’

‘Goed om te horen,’ echode Ding Twee, krabbend aan zijn buik.

Parker wachtte tot ook Ding Eén een duit in het zakje zou doen, maar hij bleef zwijgen, zijn armen over elkaar geslagen.

Harry staarde naar zijn huisdier en kuste toen de kop van de slang.

Parker deed haar best om niet ineem te krimpen. Van die slang zou je een paar mooie schoenen kunnen maken. Afgezien daarvan was hij haar rivaal voor wat betreft Harry's aandacht. Nou ja, een rivaal kon je hem eigenlijk niet noemen. Apollo lag mijlenver voor.

Haar vader keek naar zijn volgelingen. 'Heren, ga zitten.'

Ding Eén en Ding Twee gehoorzaamden en namen plaats op de stoelen aan weerskanten van haar. Ze keek even naar Lucy, die haar een nerveus glimlachje van solidariteit schonk. Er hing beslist iets in de lucht, en Parker had gewoonweg het gevoel dat ze zo meteen veroordeeld zou worden.

Ze zat er niet ver naast.

'Tja, er is geen makkelijke manier om dit te vertellen,' zei haar vader, zijn slang strelend.

'Geen makkelijke manier,' mompelde Ding Twee.

Harry maakte zijn blik niet los van de slang. 'We zijn failliet. Je moet verhuizen.'